728/05

Den 25. juli 2005 blev i sag nr. 65.501:

xxxxxxx xx xx xxxxx
xxxxxxxxx xxxxx xxxxxxxxx
xxxxxxx xxx xx xxx
xxxx xxxxxxxx

mod

Tryg Forsikring A/S
Klausdalsbrovej 601
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har Familiens Basisforsikring II i Tryg Forsikring A/S, klager ved sin advokat over størrelsen af den af selskabet udbetalte erstatning for stjålne smykker.

Klageren har anmeldt, at han i forbindelse med indbrudstyveri den 21/6 2001 bl.a. fik stjålet smykker til en samlet værdi af 71.200 kr.

Selskabet har udbetalt 10.000 kr. for de smykker, som klageren ikke kunne fremlægge dokumentation på og en skønsmæssig erstatning på 15.660 kr. for de smykker (seks guldarmbånd og fem guldøreringe), hvor klageren havde fremlagt fotodokumentation.

Klagerens advokat påstår selskabet tilpligtet skønsmæssigt at forhøje erstatningen med 55.000 kr. Det har selskabet afvist bl.a. under henvisning til, at klageren ikke har fremlagt valid dokumentation for smykkernes antal eller værdi.

Det fremgår at sagen, at klageren den 24/6 2004 anmeldte, at der havde været indbrud i hans lejlighed, i hvilken forbindelse der bl.a. var blevet stjålet smykker, 23.700 kr. i kontanter, sko, tøj, el-apparater, mobiltelefoner og ure, i alt til en samlet værdi af 179.600 kr.

På baggrund af et møde, som selskabets taksator den 19/7 2001 havde med klageren, blev kontanterstatningen - efter fradrag af selvrisikoen - fastsat til 83.800 kr. Om besøget og den af taksatoren udarbejdede rapport, har selskabet over for nævnet anført således:

> "For så vidt angår spørgsmålet om dokumentation, angav kunden, at der ved tyveriet tillige var blevet stjålet købskvitteringer. Vores taksator anmodede som følge heraf om, at der fremlagdes brugsanvisninger og fotos, hvilke kunden imidlertid ikke var i besiddelse af. Der blev dog fremlagt et foto, hvor en parabolreceiver og en video kunne ses. Endvidere blev der fremlagt foto af et el-orgel samt en arabisk guitar. Kunden oplyste herefter, at man i hjemlandet Y. gav smykker i bryllupsgave, og der blev herefter fremlagt fotos, hvoraf en række smykker fremgik. De pågældende fotos er fremlagt af kundens advokat."

Den 2/5 2001 blev erstatningsbeløbet udbetalt til klageren.

Den 26/3 2002 modtog selskabet pludselig tre kvitteringer, der skulle dokumentere anskaffelsen af de i opgørelsen angivne smykker. Om kvitteringerne har selskabet over for nævnet anført således:

> "Kvitteringerne var alle udstedt i S. i Yemen af forretningen 'M. Jeweller'. Kvitteringerne, der fremstår som udstedt til klager, skulle angiveligt være udstedt 14. december 1998 og to kvitteringer af 23. juni 1999. Angivelsen af de købte varer var skrevet på engelsk, der var guldvægtangivelse af de enkelte smykker, og prisen var opgivet i USD. Kvitteringerne er fremlagt af vores kundes advokat. Til sammen er der angivet et købsbeløb på hele USD 11.000.
>
> Vi besluttede herefter at forsøge at få verificeret kvitteringernes ægthed og forretningens eksistens ved foretagelse af nærmere undersøgelser i Yemens danske ambassade i R., Saudi Arabien, der har Yemen som ansvarsområde. Ambassaden meddelte ved e-mail af 12. juni 2002, at forespørgslen om undersøgelse var sendt til 'pålidelig kontakt i Yemen', og at ambassaden senere ville vende tilbage. Ved e-mail af 20. august 2002 meddelte ambassaden i R.:

'*Ambassadens kontaktperson ønsker af sikkerhedsmæssige årsager ikke sit navn nævnt i sagen*.'

Den 27. august 2002 fremsendte ambassaden i R. herefter udskrift af den e-mail, som ambassadens kontaktperson i Yemen havde udfærdiget vedrørende sine undersøgelser af sagen. Ambassaden udtrykte i telefaxen om kontaktpersonen, at '*ambassaden har på alle måder stor tillid til denne person*.' ...

Af e-mailen fra den yemenitiske undersøger fremgår, at han havde undersøgt adressen på A. Street, som er angivet på fakturaen. Der befandt sig imidlertid ikke nogen forretning ved navnet M. Jeweller, og forretningen var i øvrigt ukendt af andre juvelforretninger i S. Undersøgeren havde endvidere kontaktet andre juvelerer i J. Street, som var hovedindkøbsgaden, hvor de fleste guldforretninger ligger, men ingen af disse kendte til en guldforretning i A. Street. Herudover foretog undersøgeren en undersøgelse af priserne angivet i kvitteringerne, og han angav, at priserne var '*ekstremt høje*' sammenlignet med det antal gram guld, der var solgt. Endelig angav undersøgeren, at telefonnummeret på kvitteringer var udgået for mere end otte år siden, selvom kvitteringerne var angivet at være udstedt i 1998 og 1999. Afslutningsvis angav undersøgeren, at kvitteringerne måtte være falske."

På baggrund af undersøgelsesresultaterne anmodede selskabet politiet om at foretage en nærmere efterforskning af sagen. Politiet rejste sigtelse mod klageren og hans hustru for forsøg på bedrageri. Den 15/1 2003 blev klageren afhørt af politiet. Af afhøringsrapporten fremgår bl.a.:

"Sigtede fastholder indledningsvist, at han selv i følge med sin hustru har købt de omstridte smykker på den opgivne adresse i Yemen.

Meget nøje gjort bekendt med, at nævnte forretning på adressen ikke eksisterer og angiveligt aldrig har eksisteret samt at nævnte telefonnummer er udgået for mere end 8 år siden, fastholder sigtede, at det forholder sig som af ham oplyst.

Igen nøje foreholdt ovenstående kom sigtede nu i tanke om, at smykkerne rettelig var købt i byens centrum på gadeplan og at de nævnte kvitteringer (bilag...) blev ud-

stedt ved købet, men at sigtede fik oplyst, at sælger var udgået for papir, hvorfor sælger brugte noget gammelt papir, der er identisk med vedlagte 3 kvitteringer.

Sigtede kunne ikke forklare, hvorfor han ikke tidligere havde oplyst Tryg herom.

Sigtede siger videre, at han ikke tog sig af, at kvitteringerne i 'hovedet' ikke refererede til sælgers adresse.

Sigtede siger videre, at det var ham, der måtte forklare sælger, hvad der skulle stå på engelsk, idet sælger ikke beherskede dette sprog. Sigtede siger, at han ikke kan adressen eller gaden, hvor handlen fandt sted, men det var i byen S. i Yemen og handlen skete anførte datoer.

Sigtede fik lejlighed til at læse sagens bilag..., hvortil han først fastholdt adressens eksistens, men senere, ændrede sin forklaring som ovenfor anført.

Sigtede blev herefter forespurgt, om familien havde tolddeklareret indførslen af guldet overfor toldvæsenet i Danmark, hvilket sigtede bekræftede var sket, men at han desværre ikke havde kvitteringerne herfor mere, idet disse også var blevet stjålet ved indbruddet.

Gjort bekendt med, at kriminalpolitiet hos toldmyndighederne ville forsøge at indhente kopier af de i forbindelse med tolddeklareringen udstedte kvitteringer erkendte sigtede nu, at der ikke var sket nogen tolddeklarering eller forespørgsel herom overfor danske toldmyndigheder.

Sigtede og hustru blev gjort bekendt med sagens videre forløb.

Det skal bemærkes, at da sigtede blev klar over, at sagen måske kunne ende i, at Tryg ikke udbetalte flere penge, så hev sigtede en blanket op stammende fra sit boligselskab og ville nu anmelde et større indbrud i sit kælderrum. Henvist til at skaffe dokumentation for stjålne effekter før anmeldelsen."

Klageren og hans hustru blev herefter tiltalt for forsøg på bedrageri og dokumentfalsk. Af udskrift fra retsbogen fremgår bl.a.:

"Da tiltalte blev gift med sin kone, havde han ikke penge selv til at købe alle de smykker, så han fik hjælp fra sin søster, sin bror og sin kones mor til at købe smykkerne. De købte smykkerne i en stor forretning, der hed 'G.'. Ejeren har 4-5 butikker. De regninger, som de fik med, da de købte smykkerne, blev stjålet sammen med taskerne med guld.

Taksatoren ville ikke give mere end 25.000 kr. i erstatning. Tiltalte ville ikke acceptere det, for der var guld for mere end 80.000 kr. Taksator gav ham et år til at skaffe dokumenter. Tiltalte rejste til Yemen. Tiltalte og hans kone gik ind i den samme forretning, hvor de havde købt smykkerne. De fik nye regninger. Tiltalte lagde ikke mærke til, at adressen på de nye regninger var på en anden butik.

...

Tiltalte forklarede, at han ikke hæftede sig ved, at adressen på regningerne var anderledes. Han afleverede regningerne til forsikringsselskabet. Det kan godt passe, at det var den 26. marts 2002.

Han havde været i Yemen i 1 1/2 måned. I Danmark så han, at der stod 'M. Jeweller' på regningen. Han regnede med, at det var en anden afdeling af forretningen.

...

Tiltalte forklarede, at han bad forretningen om at skrive regningen på engelsk, fordi man ikke kan læse arabisk i Danmark. De blanketter, forretningen skrev regningerne på, var nogle, forretningen havde liggende i lokalet bag butikken. Smykkerne kostede i alt ca. 11.000 USD. Heraf har tiltalte selv betalt måske 5.000 danske kroner. Resten kom fra blandt andet hans storesøster, der har en lægeklinik, og hans kones mor, der har en stor restaurant."

Klageren og hans hustru blev den 12/7 2004 frifundet ved Retten i Taastrup. Herom har selskabet over for nævnet anført således:

"Det er i præmisserne for frifindelse for bedrageri angivet, at det ikke af anklagemyndigheden var bevist, at kunden ikke havde de angivne smykker, ligesom det ikke

af anklagemyndigheden var bevist, at smykkerne ikke havde en højere værdi, end der var udbetalt erstatning for af os.

For så vidt angår tiltalen for dokumentfalsk blev klagerne frifundet med dommerstemmerne 1 imod 2. En dommer fandt det bevist, at de af klager fremsendte kvitteringer var falske, idet dommeren lagde vægt på erklæringen fra ambassaden i R. To dommere fandt ikke, at erklæringen var tilstrækkelig bevis for, at kvitteringerne var falske, idet dommerne bl.a. lagde vægt på, at der ikke var oplysninger om, hvem der havde fortaget undersøgelsen i Yemen, eller hvordan undersøgelsen var foretaget."

Ved skrivelse af 19/11 2004 fastholdt selskabet ved sin advokat afslaget på udbetaling af yderligere erstatning.

Klagerens advokat har over for nævnet udtrykt utilfredshed med selskabets afgørelse. Således anfører advokaten bl.a.:

"Det fremgår af sagen, at det skønnede beløb stort kr. 10.000,- er langt mindre end hvad det sædvanligt ville være hvis man havde troet, at Forsikringstageren rent faktisk havde haft alle de anmeldte effekter.

Taksator har således under byretssagen forklaret, at man normalt erstatter smykker, for hvilke der ikke er kvitteringer, med en pris ud fra smykkernes anslåede vægt.

Når man fra indklagede har tilbudt kr. 10.000,- som forsikring af smykker, der er anmeldt til at have en værdi af over kr. 70.000,-, skyldes dette i hovedsagen, at man ikke har troet på at min klient havde smykkerne.

Det er min opfattelse at De til nævnet fremsendte materialer, herunder de under den afsluttede straffesag anvendte fotos og afgivne forklaringer, der på tilstrækkelig måde sandsynliggør at min klient faktisk har haft de smykker, der er meldt stjålet, og at disse har haft en effekt og værdi som anført i de fremlagte kvitteringer.

Det fremgår af de fremskaffede kvitteringer, at det sagen vedrørende guld har haft en vægt stor 482 gram, og det fremgår af taksators forklaring til retsbogen, at man

normalt erstatter med kr. 135,- pr. gram, hvilket giver en skønsmæssig erstatning på kr. 65.070,-.

På den anførte baggrund er det min opfattelse, at det indklagede selskab bør tilpligtes at forhøje til skønsmæssigt tilbudte erstatning med kr. 55.000,-."

Selskabet har over for nævnet fastholdt afslaget på yderligere erstatning. Til støtte herfor anfører selskabet bl.a.:

"De fremsendte kvitteringer har notorisk et indhold, der ikke er retvisende indhold. Kvitteringerne er fremsendt uden kommentarer af kunden med forskellige købsdatoer uden, at kunden i den forbindelse fandt anledning til at oplyse os om, at der - som hævdet i forbindelse med kundens seneste forklaring om kvitteringerne afgivet under straffesagen - skulle være tale erstatningskvitteringer, der - vel ubestridt - ikke korrekt gengiver stedet, hvor de hævdede smykker skulle være købt.

I forsikringsretlig henseende er det klagerne, der har bevisbyrden for, at de har været i besiddelse af smykker i det hævdede omfang, og at smykkerne har den hævdede værdi. Bevisbyrden under straffesagen påhvilede derimod anklagemyndigheden, og retten fandt øjensynligt ikke, at denne bevisbyrde var løftet. Frifindelsen af klagerne under straffesagen er imidlertid uden betydning for vurderingen af nærværende sag.

Faktum er, at kunden ikke har fremlagt valid dokumentation for smykkernes antal eller værdi, og kunden har efter vores opfattelse intet gjort for at imødegå de undersøgelser, som vi har ladet foranstalte via ambassaden i R.

I mangel af tilstrækkelig og yderligere dokumentation, herunder i særdeleshed for rigtigheden af de - nye og ændrede - oplysninger, som kunden har angivet under straffesagen om indkøbet af smykkerne, fastholder vi, at kunden ikke har godtgjort at være berettiget til yderligere erstatningsudbetaling."

Ved skrivelse af 11/2 2005 har selskabet supplerende fremlagt en kopi af skrivelse fra konsul K.C. fra Den Danske Ambassade i Riyadh, som selskabet netop havde modtaget, og som støtter de af selskabet anførte betragtninger.

Klagerens advokat har i skrivelse af 28/2 2005 til nævnet anfægtet troværdigheden af oplysningerne fra den unavngivne kilde fra Yemen.

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"**7 Erstatningsopgørelse**

...

Stk. 7.6. Dokumentation

For at få erstatning må man kunne dokumentere eller sandsynliggøre, at man har haft de beskadigede eller stjålne genstande, og at alder og genanskaffelsespriserne er som anført i skadeanmeldelsen.

Dette kan gøres ved, at man sammen med anmeldelsen - i det omfang, man er i besiddelse heraf - indsender kvitteringer/regninger for købet, købekontrakt eller fyldestgørende beskrivelse eller fotos.

I egen interesse bør forsikringstageren derfor gemme købenotaer for alle nyere ting og i mindst 5 år for mere langvarige forbrugsgoder. Købes tingene privat, bør man sire sig en datere overdragelseserklæring med angivelse af, hvad der købes, og hvad prisen er. Det hele kan suppleres med fotos af de mest værdifulde ting. Med hensyn til dokumentation for genanskaffelsespriserne kan man som regel få de handlende til at udstede en erklæring.

Kan man ikke dokumentere eller sandsynliggøre sit krav, risikerer man, at Tryg kan afvise kravet eller fastsætte erstatningen efter et skøn."

Nævnet udtaler:

Indledningsvist bemærkes, at det påhviler forsikringstageren at sandsynliggøre størrelsen og rigtigheden af det fremsatte erstatningskrav.

Nævnet har gennemgået sagen og kan på det foreliggende grundlag ikke kritisere selskabets afvisning af at yde yderligere erstatning for smykkerne.

Dette er ikke ensbetydende med, at en egentlig bevisførelse ved domstolene ikke vil kunne begrunde et andet resultat.

Med dette forbehold

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen